

Christian Rasmussen: Jeg skal blot tillade mig at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af det i Betænkningen opførte Ændringsforslag Nr. 117 vedrørende Espergærde Holdeplads og de Forhold, der slutte sig dertil. Jeg skal udtale min Glæde over, at saavel det høje Ministerium som Finansudvalget ere komne ind paa netop det, som jeg i Fjor foreslog vedrørende denne Holdeplads, saaledes at man eksproprierer fra Statens Side hele det Areal, der er nødvendigt til Udvidelsen, og saa lader Tiden staa til og se, hvor langt vi kunne komme, naar det endelig drejer sig om, at der skal bygges Pakhus, Læssespor osv. derude. Jeg kan kun udtale min Glæde over, at man er kommen ind paa det, der staar her i Betænkningen, idet jeg haaber, at hvis det ikke skulde lykkes at skaffe Penge til Veje fra Beboerne ude paa Stedet, vil man en Gang fra Statens Side komme til at anlægge hele „Historien“; saa har jeg naaet alt, hvad jeg ønskede. Kommer Tid, kommer Raad! Jeg er glad ved, hvad man her har faaet vedtaget. Jeg vil haabe, at det skal føre til, at Beboerne derude, der allerede to Gange have maattet betale for at faa den nødvendige Udvidelse med Hensyn til den vedkommende Holdeplads, kunne slippe tredje Gang. Hvis det Skridt, der er gjort her, skal føre i den Retning, kan jeg kun være tilfreds dermed.

Marott: Paa min Gruppes Vegne i Finansudvalget skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det foreliggende Forslag til Tillægsbevilling. Under § 6 anføres der i Betænkningen Nr. 20, at der er afholdt Samraad om Betaling for Snekastning paa Skanderborg—Skern Banen. Det skulde egentlig ikke være nødvendigt at forhandle om en saadan Sag her inde paa Rigsdagen, idet Betalingen for et saadant Arbejde forud burde være given. Men det er jo nu saadan, at de vedkommende underordnede Autoriteter ofte ere meget tjenstivrige, hvis man kan kalde det saaledes i dette Tilfælde, med at knibe Betalingen for Snekastning ned til det mindst mulige. I dette Tilfælde er Forholdet saaledes, at man nægtede de paagældende Arbejdere en rimelig Løn, og efter at dette var sket, udbrød der Strejke paa denne Jernbanelinie, hvilket medførte en Togstandsning, som varede i 4 Dage. Jeg vilde anse det for heldigt at høre en Udtalelse fra den højtærede Minister om, hvorvidt han agter at træffe Forholdsregler til at forhindre saadanne Kalamiteter i Fremtiden. Jeg

haaber, at den højtærede Minister og jeg ere enige om — ja, jeg kan sige, at jeg er sikker paa det —, at Arbejderne skulle have en ordentlig Løn for et saadant Arbejde, og jeg tror ogsaa, at alle ville indrømme, at det dog i Virkeligheden er for galt, at fordi nogle underordnede Jernbaneautoriteter søge at praktisere det størst mulige Kniberi ved en saadan Lejlighed overfor en Del Jernbanearbejdere, skulde alle Byer paa vedkommende Jernbanestrækning være udelukkede fra Samkvem i flere Dage. For øvrigt antager jeg, at det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), som har foranlediget dette Samraad i Finansudvalget, senere vil nærmere omtale denne Sag.

Under Tillægsbevillingslovens § 16, Pensionsvæsenet, er der bl. a. opført et Beløb af 1,400 Kr. i Aarpenge til Generalløjtnant Schroll. Generalløjtnant Schroll har været Direktør i Invalideforsørgelsen, som jo blev ophævet ved Lov af 14. Maj 1909, og han var i denne Stilling honorarlønnet, altsaa uden Ret til Pension. Nu forlanger man imidlertid alligevel et Beløb af 1,400 Kr. i Pension til denne afgaaede Direktør, og et Mindretal i Finansudvalget har forbeholdt sig sin Stilling til denne Bevilling. Jeg kan sige, at vi fra Socialdemokraternes Side navnlig tage dette Forbehold, fordi vi ville forvare os mod Konsekvenserne heraf i Fremtiden. Den vedkommende Generalløjtnant, som nu altsaa skal have disse 1,400 Kr. ekstra, har i Forvejen en Pension, som vistnok beløber sig til mellem 5 og 6,000 Kr.; under alle Omstændigheder er den sikkert 6,000 Kr., for saa vidt som han ogsaa faar Pension af sin Huslejegodtgørelse. Naar han nu altsaa faar disse 1,400 Kr. til, ville ærede Medlemmer indse, at der er sørget godt paa alle Leder og Kanter for denne afgaaede Generalløjtnant, og De ville ogsaa se, at der her, som i de allerfleste Tilfælde eller dog i overordentlig mange Tilfælde, er en skarp Modsætning mellem saadanne Understøttelser eller Aarpenge, hvad man nu vil kalde dem — thi naar det er til en General, kaldes det Aarpenge —, og de Understøttelser, der ydes til de lavere lønede Arbejdere eller Haandværkere eller andre, mindre, statsansatte Bestillingsmænd eller deres Enker. Og det er dette elendige Princip, at der altid skal gøres Forskel f. Eks. paa Generalen og Arbejderen, at Generalen skal have baade i Pose og i Sæk, medens Arbejderen ofte kun faar til Sulteføde — det er dette daarlige Princip, som vi fra vor Side ville benytte denne